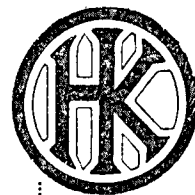

HALS BAND
HUNDTÄCKEN
SPORT-
ARTIKLAR

MILITÄREKIPERING A/B (MEA)
NORRMALMSTORG STOCKHOLM C.

HENRIK KARELFELT
JUVELERARE

Hederspris

Regeringsgatan 10 • Stockholm

STRAND HÖTEL

FESTVÅNING

För större och mindre beställningar

REKOMMENDERAS

Telefon: Namnanrop

FÖRENINGENS AVELSHUND
Achim vom Löwenberg

Betäckningsavgift:
För medlemmar.... 100 kr.
För icke medlemmar 150 kr.

Anmälan hos
Sekreteraren P. Sundqvist
tel. Sundbyberg 321

SVENSK
SKYDDSHUNDS-
TIDSKRIFT

LÖSNUMMER
PRIS: 50 ÖRE

En AIREDALETERRIER, DOBER-
MANNPINSCHER, ROTTWEILER
eller SCHÄFERHUND mottages för
inackordering och dressyr från 1 april.
Kompetent och omsorgsfull skötsel samt
god dressyr garanteras.

J. HELLGREN
Allm. tel. Söder 18 70 Blekingegatan 65

SVENSK SKYDDSHUNDS-TIDSKRIFT

N:R 3

UTGIVEN AV FÖRENINGEN SVENSKA SKYDDS- OCH SJUKVÅRDSHUNDEN
ASSOCIERAD MED SVENSKA KENNELKLUBBEN

1 9 2 2

DOBERMANNPINSCHERN

Den vackraste och elegantaste av alla våra skyddshundar är i mitt tycke dobermannpinschern. Se honom en vacker somardag springa omkring i fria naturen, och en var, som har sinne för skönhet och harmonisk form, skall fröjda sig vid åsynen av en sådan hund, vars symmetriska byggnad och ståtliga hållning i sig förenar på engång både kraft och elegans. De stål hårda musklerna, som tydligt träda fram under det svartglänsande, korta hårlaget, förråda hurtighet och uthållighet. Då han härtill är modig och vaksam och trevlig som sällskapshund, är det ej att undra på, att han blivit mycket populär i vårt land.

Dobermannen, som han vanligast kallas, härstammar från den lilla staden Apolda i Thüringen, där rasen framkom så sent som omkring år 1860 som följd av korsningar mellan åtskilliga raser. Först år 1900 blev rasen erkänd i Tyskland och så småningom hittade även en och annan av den väg hit till Sverige, där

deras antal numera närmar sig 1000-talet.

Själv är jag ägare av en dobermann och får säga, att det är det mest förtjusande djur, man kan ha. Inne i rum är han ju även lämplig därför att han ej hårar som schäfern, vilkens gråa hår kan göra ens eget hår grått, då man skall söka få bort dem från mattor, kläder o. d. Jag har även haft schäfer i mitt hem och vet, vad det vill säga.

Dobermannen fordrar en omsorgsfull uppfostran. Han är en mycket intelligent hund och kan lätt dresseras. På grund av att många ej förstått sig på att giva denna livliga och temperamentsfulla hund den rätta fostran, har det funnits flera dobermän, som burit sig illa åt och åstadkommit att rasen i närvarande stund kommit i vanrykte och att många hata och tala nedsättande om den. Detta är dock mycket orätt. Man skall ej döma en hel ras efter en eller annan ouppfostrad individ. Jag har aldrig haft

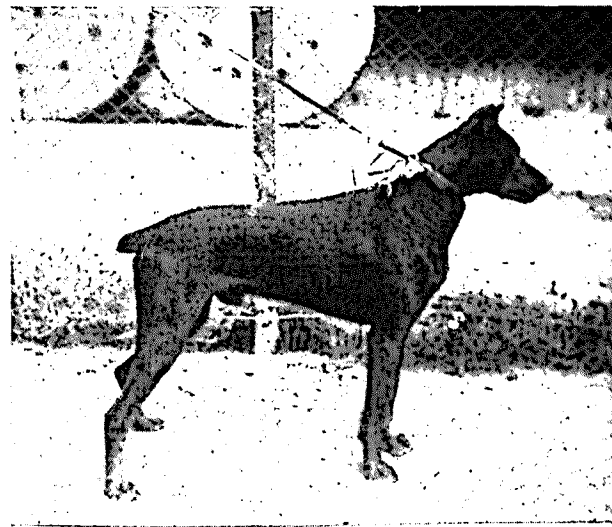

Troll von Blankenburg.

något obehag av min hund. Han är vänlig och tillgiven, den bästa kamrat, man kan ha. I vinter har jag haft stor glädje och nytta av honom därigenom att jag "kört" spark med honom. Detta har varit en stor glädje för honom. I trav och galopp har det burit i väg, och jag har haft all möda att hålla mig kvar på sparken. Jag har kunnat köra flera timmar med honom utan att han visat trötthet eller olust att draga. En väg, som man går på en timme, har jag kört på 20—25 minuter.

Rasen har under de senare åren gått mycket framåt i vårt land tack vare vår kände uppfödare, Köpman Sven Schönbeck i Ystad. Utom hans båda välkända och högt premierade avelstikar: champion *Ammi av Vesterled* och champion *Tussan av Lillbo*, har han nu utökat sin kennel *Björkhaga* med en hanhund och en tik av Tysklands allra finaste blod.

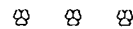
Då vi här till ha en så skicklig domare som Brandkapten C. Gyllenhammar, vilken av den kände dobermannkännaren, herr O. Carlsson i Hamburg, blivit omnämnd med de orden, "att vi här i Sverige inte behöva taga hit någon tysk expert, när Kapten G. finnes", kunna vi ju ha all anledning vara nöjda

Champion Björkhaga Daddy Long Legs 386 T., äg. Fru Åca Prytz, Baggeby Gärd. Lidingö Villastad.

och vissa på att få våra hundar riktigt bedömda.

Redaktören för vår tidskrift bad mig skriva några rader om dobermannpinschern, men jag är tyvärr en dålig "författare" och har i stället låtit "mitt hjärta tala" och hoppas, att alla dobermannvänner förstå mig. Om de som icke tycka om denna ras, blott finge lära sig riktigt känna den, så skulle de snart ändra tankar och känslor, ty man kan, såsom jag förut sagt, icke ha en trevligare hund. *Dobermannvän.*

DOBERMANNPINSCHERUPPFÖDNINGEN I SVERIGE

Champion Ammi av Vesterled.

Genom att jag i egenskap av prisdomare för dobermannpinscher kallades av Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden att bli domare vid dess hundutställning i Stockholm förra året, blev det mig förunnat att en gång erhålla en inblick i, på vilken ståndpunkt uppfödningen av denna av mig så utomordentligt högt skattade ras befinner sig i Sverige.

Till min stora glädje kunde jag konstatera, att materialet var rätt så gott. Intet av för högt driven avel (Ueberzucht) kunde iakttagas, snarare var den gamla grova typen framträdande, dock förbunden med kraftig, god kroppsbyggnad, vilket just måste ligga till grund för att föra fram en ras.

En vacker uppfödaregrupp från Kennel Björkhaga, äg. köpman Sven Schönbeck, Ystad, som på samtliga 1921 års utställningar erhållit 1:sta pris o. hederspris för uppfödning av dobermannpinscher.

Såsom redan i min domareberättelse fram-

hållits saknades i uppfödningen huvudenas modellering och de mörka vackra tecknen: båda saker, vilka just giva vår dobermann det fulla och rätta värdet.

Genom tillförsel av passande blod skulle det ju icke varit så särdeles svårt att i Sverige redan förut ha ingripit till rasens förädlande, men förbud mot införsel av hundar från Tyskland har stått hindrande i vägen, ty endast härifrån kunde dobermannuppfödningen förkovras.

Det stora intresset och kärleken till denna ras har likväl nu till min stora glädje förmått en svensk uppfödare att icke stanna inför dessa svårigheter utan har han tvärtom därav sporrats till att i hela landets intresse söka komma framåt i uppfödningen.

Denna förtjänst tillkommer herr Sven Schönbeck i Ystad.

Den enda möjliga utvägen var här inför-

seln över Danmark, vilken likväl var förbun-

den med flera månaders lång karantän och stora kostnader, förutom den stora risken för djuren.

Besvär och kostnader har dock icke avskräckt denne uppfödare, varför det nu lyckats honom att bliva ägare till två alldeles förstklassiga djur av vår tyska uppfödning.

Det är den svartröda *Kriemhilde vom Niebelungen—Horst*, en dotter till Lord von der Horstburg, som nu gått förlorad för Tyskland i det den för den höga summan av omkring 100.000 mark försålts till Amerika, Tiken är i dag i den ungdomliga åldern av 9 månader men är redan fullt utvecklad och i varje avseende ett idealdjur, Mätte hon väl bestå den långa karantänstiden.

Det andra djuret är den på tyska utställningar med glans visade *Arno von Tannen-berg*, som redan hos oss i den skarpaste konkurrens hemfört 14 första pris och heders-

pris, vilket med hänsyn till den höga ståndpunkt varpå vår uppfödning står, är ett tydligt bevis på denna hunds kvalitet.

Med Arno torde för första gången för mången svensk uppfödare presenteras en brunröd dobermann, som är sådan den skall vara, och jag är av den bestämda övertygelsen, att denna färg även i Sverige liksom hos oss skall erövra en stor anhängarkrets.

Alldeles särskilt torde denna hund vara av oskattbart värde för aveln och det svenska materialets förbättring, ty den besitter i högsta grad just vad som felas det därvarande materialet.

Den har ett underbart ädelt mejslat huvud och de härliga dunkla tecken, som en dobermann skall hava, den har en utmärkt kroppsbyggnad, prima hår och fötter och

förfogar över ett gångverk så att det är ett nöje att se detta djur i rörelse.

Som en stor del av de bruna hanhundarne lämnar även den i de flesta fall svartröda valpar i arv, men likväl skall den bruna varietet genom denna hund i Sverige genom sammanförandet av olikartade blodströmmar bli mera bekant.

Dess ägare, herr Schönbeck, önskar jag mycken lycka till detta förvärv. Han kunde knappast erhålla någon bättre för egen uppfödning och den svenska uppfödningen i sin helhet än just denne Arno von Tannenberg. Mätte han själv få uppleva mycken glädje av sina båda djur, det är min önskan, som jag skulle vilja bringa honom med på vägen.

Farmsen bei Hamburg 27/1 1922.

Oscar Carlsson.

Översatt från tyskan.

DEN TYSKA DOBERMANNPINSCHERN

AV SVEN SCHÖNBECK

Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden hade den 17—18 september 1921 anordnat en utställning i Stockholm för de 3 skyddshundraserna.

Särskilt emotsågo vi dobermannpinschersägare utställningen med stort intresse. Som prisdomare för denna ras hade nämligen inkallats en expert från Tyskland, herr Oscar Carlsson, Hamburg. Alla voro vi mycket nyfikna i vilken ordning, han skulle placera de tävlande hundarna, samt skulle det bli intressant höra hans totalomdöme om de svenska dobermannpinscherna. I stort sett utföll prisbedömningen i likhet med de sista föregående utställningarna. Däremot motsvarade våra hundar, enligt herr Carlssons utsago, ej vad man i Tyskland anser vara idealet för denna ras. Han ansåg sig därför ej kunna utdela ett enda "Vorzüglich", trots

att alla våra kända utställningsstjärnor här tävlade. Herr Carlsson framhöll emellertid, att vår dobermannpinscheravel lätt skulle komma in i rätt spår genom import av en lämplig avelshund från Tyskland.

Mycket intresserad som jag är av dobermannpinschers, blev mitt intresse genast väckt att resa ned till Tyskland för att kunna studera rasen i stamlandet. Naturligtvis önskade jag också gärna samtidigt förvärva en lämplig hanhund för att genom honom kunna höja rasen här hemma. Erinrande mig Medicinalstyrelsens förbud mot import av hundar från Tyskland satte jag mig i förbindelse med Veterinärbyrån i Stockholm för att få veta, om det ej fanns något sätt att kunna få införa en hund från Tyskland till Sverige. Erhöll det väntade svaret, att all hundimport från Tyskland var absolut förbjuden, och kunde

ej ens karantänsvistelse tillåtas för hundarne i Sverige. Enda utvägen blev då att införa hundarna över Danmark. Hundimport från Tyskland till Danmark är emellertid också numera förbjuden. Genom bekanta i Köpenhamn lyckades jag dock erhålla Landbruksministeriets tillåtelse att få införa 2 hundar från Tyskland till Danmark under villkor att hundarna ställdes i 3 månaders karantän under veterinärpolisens tillsyn m. m. m. För att få hundarna över till Sverige fordras, att de under de 4 sista månaderna ej varit utom Danmarks gränser. En eventuell import kom således att förorsaka mycket bråk och kostnader genom den långa inackorderingen i Danmark. Därtill riskerar man, att hundarna under den långa karantänsvistelsen vantrivas samt bli sjuka och dö.

Jag reste emellertid ned till Tyskland för att i Lübeck sammanträffa med en specialist på dobermannpinscher-rasen. I sällskap med honom bereste jag nästan hela Tyskland. Härunder besökte vi detta lands större "Dobermannzingers" samt besågo sista årens utställningsstjärnor. Jag kom genast underfund med, att denna hundras står i Tyskland betydligt över, vad vi äro vana vid att se på utställningarne i Sverige. Det var verkligen ett nöje att se alla dessa vackra, eleganta exemplar. Det första jag observerade var, att de hade en helt annan huvudform än våra svenska hundar. De hade nämligen mycket längre och smalare huvud, men på samma

gång väl utfyllt och ej spetsigt, utan liknade väl närmast en trubbig kil. De flesta svenska dobermannpinscherna, särskilt hanhundarne, äro av den gamla typen med tungt, kort och groft huvud, med för stora kinder samt hava i allmänhet kort och ful hals. De tyska hundarna däremot hade en ovanligt vacker, tämligen lång hals och uppbyro huvudet så elegant, de verkade härigenom så vackra och

Montnietz von Eckardstein.

tilltalande. De voro av samma höjd som våra egna, det vill säga tikarne ungefär 60 cm. och hundarne 65, men voro däremot ej tunga och grova. Tyskarna lägga nämligen an på den lätta eleganta typen; önska de för ett särskilt ändamål större, grövre kund, välja de Rottweilern. Vad man också måste beundra hos de tyska hundarne, var den enastående vackra färgen på avteckningarna. Den är nästan röd, samt fullkomligt fri från sot. Tyskarne lägga stor vikt på att bakbenen äro väl vink-

lade, så att hundarne härigenom få den rätta, jordvinnande gången. En hund med stela och raka bakben har ingen framtid för sig på utställningsbänken. Under det att de svenska hundarne ofta vanställas genom en ful och vårdslös kupering, voro samtliga tyska hundar mäterligt kuperade. Öronen hade ungefärligen samma längd, som vi äro vana vid att se här hemma. Däremot kuperades svansen betydligt kortare.

Jag önskade naturligtvis begagna tillfället att hemföra ett par goda hundar till min

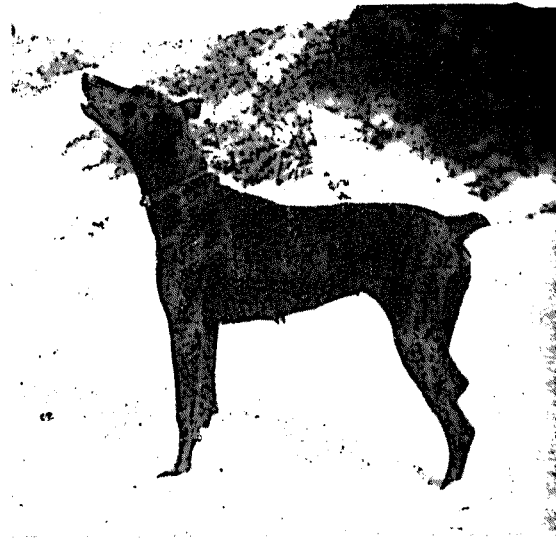
Sieger Ally v. Siegestor, D. P. Z. 4331.

kennel, men verkade priserna dock tämligen avskräckande. För en vacker hanhund, varpå jag var spekulant, begärdes 125.000 mark. Priser på 100.000 mark förekommer ofta och begärdes för de flesta hundarne 50.000 mark. Dock de hundar jag besåg, voro ju bland Tysklands bästa och högst premierade exemplar. Glädjande nog lyckades jag förvärva 2 synnerligen präktiga exemplar, hund och tik, vilka säkert komma att spela stor betydelse för dobermannpinscheraveln här hemma.

Det finnes ingen hundras, som med avseende på skönhet och elegans, kan tävla med Dobermannpinschern. Därtill är han enastående intelligent, rörande tillgiven, vaken och modig, samt på minsta vink färdig att försvara sin husbonde. Han har också lagom storlek, är varken för stor eller för liten, samt på grund av sitt korta hårlag, blir han aldrig, i motsats till de lång- och strävåriga hundraserna smutsig och besvärlig vid hårfällningen, utan kan med fördel medtagas inomhus.

På sista tiden hava särskilt i Danmark och Norge, höjts varnande röster emot de så kallade "polishundarne": Dobermannpinscher, Schäfer m. fl. Anledningen härtill är den, att de beskyllas vara "glupska rovdjur", vilket dock är ett stort misstag. Föرنämsta

orsaken till detta förtal är säkerligen den, att de första dobermannpinschern och schäferhundarna, som importerades från Tyskland, voro hundar med polisdressyr. För detta ändamål hade utvalts skarpa exemplar. De höllos för det mesta instängda, kommo aldrig i beröring med andra hundar, djur eller människor, än då de dresserades eller voro rättvisan till tjänst. I båda fallen gällde det vanligen att spåra upp och fasttaga en brottsling eller att skydda och försvara sin förare. Genom en sådan uppfostran blevo hundarne naturligtvis mycket ondsinta. Emellertid kallas i Danmark och Norge alla dobermannpinscher och schäfer "politihunde", liksom pointerar och settrar m. fl. här hemma gå under namnet jakthundar. När man t. ex. i Köpenhamn promenerar med sin dobermann, är det mycket vanligt se ganska små barn peka på hunden samt säga till sin sköterska: "en politihund". Detta namn är tillräckligt att sätta skräck i blodet på en del personer, vilka genast tro sig se en detektiv på spaning med sin polishund. En bidragande orsak till respekten för dessa hundar är helt säkert de emellanåt förekommande dressyruppvisningarna, då allmänheten blir i tillfälle se, med

Champion Tussan av Lillbo, äg. Köpman Sven Schönberg, Ystad.

vilket lejonmod och energi hundarne försvara sin förare och angripa den fingerade, väl "madrasserade" boven. Dock kan jag försäkra att de dobermannpinscher, som följa sin husbonde på promenaderna, äro lika vänliga och ofarliga som hundar av annan ras. Naturligtvis kan dock liksom inom alla andra raser förekomma ett och annat exemplar, som verkligen kan vara ondsint, men hålla väl ägarne dylika djur bundna eller instängda. Också bör naturligtvis varje hundägare hålla en viss appell på sin hund, och ej överlämna densamma helt och hållet åt sig själv, då lätt den sämre naturen tager ut sin rätt över den bättre.

För oss vänner av dobermannpinscher-rasen är det också glädjande se med vilket stort intresse rasen omfattas. Som exempel på dobermannpinscherns hastiga utbredning kan nämnas, att såsom ras blev dobermannpinschern erkänd först så sent som år 1900. När den första gången utställdes i Sverige är mig ej bekant, men år 1910 utställdes den förste "Dobermannen" i Köpenhamn på Dansk Kennelklubs utställning. Den blev sedan hastigt populär, så att på Dansk Selskabshundeklubs utställning i september 1921, den var den talrikast representerade rasen. Sverige ger ej heller Danmark efter med avseende på

rasens utbredning. På Svenska Kennelklubbens utställning voro ej mindre än 41 st. dobermannpinscher utställda.

Vi som hålla hundarne som sällskapshundar och verkligen ägna oss åt dem, kunna säkerligen alla instämma uti, att en bättre och

Champion Ammi av Vesterled, äg. Köpman Sven Schönbeck, Ystad.

trevligare hund än en dobermannpinscher finnes ej. Därtill hava vi samtidigt i honom ett utmärkt skydd för hus och hem, samt en omutlig och säker försvarare, som varje ögonblick är redo offra sitt liv, om så skulle behövas, för att rädda sin husbonde.

ÄNNU NÅGRA ORD OM DOBERMANNPINSCHERN

Många hundvänner fördöma och vilja på inga villkor höra talas om att en dobermann kan bliva en bra brukshund och god familjehund.

Ofta hör man att, dobermannen är så lömsk, sämst i dressyren o. s. v.

"Hur kan Ni skaffa Eder en dobermannpin-

scher? En dobermann skulle jag ej vilja hava i mitt hus!" etc.

Dylika uttalanden äro ej alltför sällsynta.

Jag för min del har provat på tre av våra skyddshundsraser, rottweiler, schäfer och dobermannpinscher och funnit den sistnämnda lika god som de andra, om den blott skötes

på rätta sättet och erhåller den behandling, som rasens speciella karaktärsegenskaper kräver.

Att Dobermannen i vissa kretsar fått ett mindre gott namn om sig, är nog mest beroende på att personer, som ej haft den ringaste aning om hur en hund skall skötas, skaffat sig en dobermann — ty han är ju en flott, en elegant hund — men av okunnighet eller likgiltighet försummat hans uppfostran och låtit honom löpa på gator och vägar som han velat.

Härigenom har hunden lärt sig en massa olater, som ägaren sedan ganska dyrt fått vidkännas, och så kommer hundägaren till den slutsatsen, att han är den sämsta hund man kan ha.

Klart är, att det bland dobermännerna — likaväl som bland andra hundraser — finnas både goda och dåliga individer.

Jag tror emellertid att antalet dåliga djur icke är proportionsvis större hos denna ras än hos andra.

Erkännas måste likväl, att dobermannen på grund av sitt livliga temperament fordrar en mer kompetent och dressyrkunnig husse, än vad förhållandet är med de övriga raserna åtminstone vad rottweilern beträffar, som så gott som fostrar sig själv.

Är en person, som skaffar sig en dobermann, kapabel att sköta en hund, alltid fast och konsekvent mot honom ända från

valptiden och begagnar piska och hårda ord så litet som möjligt utan i stället försöker med vänlighet, så skall ni få se att hundens utvecklas till en fullt ut lika god hund som någon annan.

Såsom skyddshund är han heller inte sämst.

Han är en trogen kamrat och besitter ett okuvligt mod, och hans blixtnabba och skarpa hugg gör honom till en mycket besvärlig motståndare och en god försvarare.

Även odresserad har det visat sig, att han förstår att försvara sin herre samt hus och hem.

Som äldre är han fördragsam mot andra hundar, men blir han angripen, kan han med framgång uppta striden med hundar även av de största raser.

Sällan är han dock den, som börjar först.

Därför, döm honom ej alltför hårt och ej heller alla över en bank utan pröva först och döm sedan!

Giv honom en god och förständig ledning, men ej med hugg och slag, som många tror vara den bästa uppfostringsmetoden för dobermannpinschern.

Nej, behandla honom med fasthet och konsekvens, men kärleksfullt, straffa honom endast när det verkligen är nödvändigt och då med måtta, och ni skall få se det kan bli en god skydds- och familjehund även av en dobermannpinscher. T. L. Tivander.

S J U K V Å R D S H U N D E N

DESS ANVÄNDNING OCH DRESSYR

Den moderna krigföringen med den förödande verkan av vår tids vapen ställer oerhörda fordringar på våra sjukvårdstrupper, vilka dock trots aldrig så stora ansträngningar icke kunna lämna hjälp åt alla sårade.

Den vida terrängen gör det omöjligt för sjukvårdstrupperna med deras ringa manskapstillgång att i tid finna alla hjälpbehovande. Många sårade måste därför under grymma lidanden — icke minst själsliga —

bliva kvarliggande, ohulpna, under längre eller kortare tid och i brist på snar hjälp gå under, för att ej tala om alla dem, som aldrig bli funna. En svårt sårad har kanske, uppbyggande sina sista krafter, lyckats släpa sig in i ett skyddande buskage e. d. och har han sedan förlorat medvetandet, är han i de flesta fall tillspillogiven, ty risken är ju stor, att han undgår det sökande sjukvårdsmanskapets uppmärksamhet, synnerligast som sökandet ofta måste försiggå nattetid.

För att minska antalet av dessa olyckliga, som i brist på hjälp äro dömda att gå under, ha vi tagit människans gamla vän hunden till hjälp. Redan under medeltiden gjorde sig St Bernhardshundarna kända som uppsökare av i alperna förolyckade vandrare. Sjukvårdshunden till krigsbruk har sedan många år använts, ehuru ej i så stor utsträckning som under senaste världskriget. Enligt tyska uppgifter hade redan under tredje krigsåret (1916) mellan 3—4.000 sjukvårdshundar blivit utbildade i Tyskland och av dem räddade sårade räknades i tiotusental. Dessa sårade hade i de flesta fall legat så dolda, att de vid sjukvårdstrupperns genomsökande av platsen ej kunnat upptäckas och de skulle med all sannolikhet utan de duktiga hundarnas hjälp hava omkommit.

Utbildningen av sjukvårdshundar har skett på olika sätt. Förr fordrade man, att hunden vid anträffandet av sårad genom ståndskall skulle rapportera detta. Då man fann, att fienden genom ståndskallet varskoddes, omlade man dressyren så, att hunden lärdes arbeta tyst och genom apportering av ett den sårade tillhörigt föremål, t. ex. huvudbonad, vapen eller dylikt, markera påträffad sårad.

Emellertid befanns ej heller detta tillvägagående fullt tillfredsställande, då det därvid hänt, att hunden vid sökandet hos den sårade efter föremål för apportering bortslitit tillfälligt förband eller på annat sätt ovar-

samt behandlat den sårade. År 1915, under pågående världskrig, övergick man till den nu brukliga metoden, för vilken vi hava att tacka tyske hundpsykologen Pfungst. Denna metod går ut på att lära hunden att, då han funnit en sårad, apportera en halsbandet vidhängande läderrulle, i Tyskland kallad "Bringsel". Vi kalla den "rapportrulle". Denna rapportrulle är fäst vid en liten ställbar läderrem, vilken i sin tur med en karbinhake fästes vid

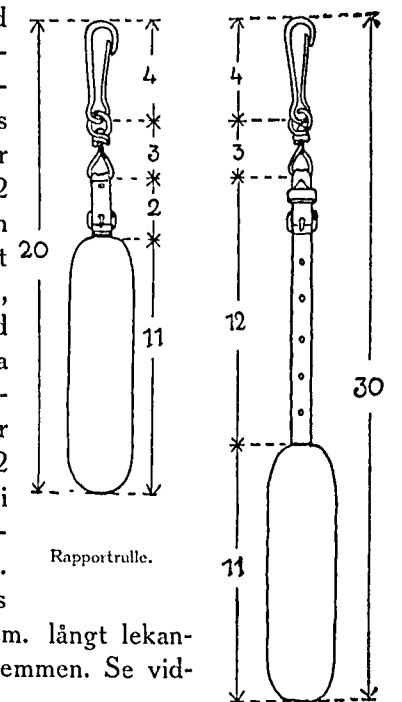
(stryp)-halsbandets löpning. Pfungsts rapportrulle är 11 cm. lång, 2 cm. tjock och består av ett läderfodral, stoppat med filt. (Vikt cirka 20 gr.) Läderremmen är ställbar från 2 till 12 cm. i längd. Karbinhaken, 4 cm. lång, fästes med ett 3 cm. långt lekan- de vid läderremmen. Se vidstående bild!

Rapportrullens största totallängd är således 30 cm., minsta 20 cm. För fullt utbildad hund behöves ej ställbar rem.

När nu hunden invid den sårade apporterat rapportrullen skall han med rullen i munnen i rask fart direkt begiva sig till sin förare, sålunda markerande att han har funnit sårad.

Hur tillgår då dressyren till sjukvårdshund?

För utbildandet av sjukvårdshund fordras som grund, att djuret har inlärt följande appellövningar:

linförighet,
platsliggande,
inkallande,
fritt vid sidan,
apportering av rapportrullen,
hopp över olika höjdhinder och gravar,
skottfasthet.

Det torde vara onödigt att här närmare ingå på tillvägagångssättet vid inlärandet av dessa färdigheter, då jag förutsätter, att de som vilja arbeta med sjukvårdshunddressyr redan känna till detta.

Den egentliga sjukvårdshunddressyren består i att lära hunden att i zig-zag genomströva ett visst område för uppsökande av sårade och att för föraren rapportera, att han funnit en sådan. Härvid tillgår på följande sätt:

Rapporteringen.

Sedan ovanstående appellövningar äro fullt inlärd, börjar man arbeta på korta sträckor med uppsökande av den sårade. Medhjälparen, "den sårade", lägger sig på marken och i hundens åsyn placeras rapportrullen bredvid honom. Föraren, som har hunden i lina, för honom därifrån några meter, släpper honom lös och ger signalerna "sök sårade", "apport". Äro förövningarna riktigt inlärd, skall hunden utan vidare hämta rapportrullen och bära den till föraren. Gör han ej genast detta, måste "den sårade", utan att giva något ljud ifrån sig, hålla fram rullen mot hunden eller fästa hans uppmärksamhet på densamma genom att klappa med handen mot marken. Samtidigt härmed förnyar föraren sin ljudsignal. När nu hunden tagit rapportrullen och därmed begivit sig till föraren, skall hunden sätta sig framför föraren och först på dennes ljudsignal "släpp" avlämna rullen i förarens hand. Nu smekes och berömmes hunden (lustljudet "så då bra"), varefter han tages i lina och på ljudsignalen "var" har att leda föraren tillbaka till "den

sårade". Återkommen dit smekes och berömmes han ånyo. Härunder bör hunden under den första övningsperioden bära rapportrullen med sig tillbaka till "den sårade" och där ånyo frantagas densamma, då hunden, så länge han har rullen i munnen, hindras från att skälla, som han i början av dressyren annars i iver gärna vill göra. Övningen upprepas gång på gång under ökande av avståndet upp till cirka 60 meter.

Under denna övning måste noga beaktas:

a) Hunden vänjes vid att uteslutande rikta sin uppmärksamhet på liggande eller sittande "sårade". Det är fördelaktigt att härvid hava ett par medhjälpare ("sårade"). En gång låter man t. ex. en ligga och en sitta eller båda två ligga, varvid de alltid skola hava var sin rapportrulle bredvid sig. En annan gång låter man den ena ligga eller sitta och den andra stå. Den stående har då naturligtvis ingen rapportrulle hos sig, ty han markerar ej "sårade". Söker nu hunden hos den stående medhjälparen efter rullen, så finner han för det första ingen sådan och för det andra tillropar honom föraren, event. även den stående medhjälparen, ett barskt "fy". Föraren hjälper hunden genom tillrop av "sök sårade" och tecken med handen samt följer honom till den liggande medhjälparen ("den sårade"), hos vilken han då finner rapportrullen. Så snart hunden arbetar någorlunda säkert, bytes ofta medhjälpare, så att hunden ej vänjer sig att söka blott efter en viss person. Likaså måste plats för övningen ofta växlas och skall "den sårade", för att vänja hunden att söka i zig-zag, placeras omväxlande till höger eller vänster om föraren, dock ej i linje med denne utan snett framåt, t. ex. vid placering 15 cm. åt sidan från föraren samtidigt ungefär 1.25 m. framåt, vid 30 m. åt sidan 2.50 m. framåt, vid 60 m. åt sidan således 5 m. framåt o. s. v.

b) Till en början använder man ljudsigna-

lerna "sök sårade", "apport", då hunden ju från början lärt sig att apportera på ljudsignalen "apport". Så småningom utesluter man den senare ljudsignalen, så att hunden på endast signalen "sök sårade" uppsöker "den sårade" och apporterar rullen.

c) Övningarna utföras först i öppen eller sparsamt bevuxen terräng, på det att föraren väl skall kunna observera hundens görande och låtande och sålunda lätt kunna korrigera detta, när så behöves.

d) Hunden måste vid sidan om det ovan anförda lära sig stövning. Därtill hör i första hand, att han läres att låta skicka sig i bestämd, med handtecken eller ljudsignal angiven riktning.

e) Från början måste man se till, att hunden arbetar i raskt tempo, dels genom uppmuntran och dels genom att föraren markerar takten genom rasktgående eller springande.

Sedan ovanstående inlärts, omläggas övningarna så, att rapportrullen nu ej längre lägges bredvid "den sårade" utan fästes på hundens halsband, varefter hunden skickas ut att söka "sårade". Så fort han vill fatta rullen utan att hava funnit "den sårade", hindras han därifrån genom ett "fy". Först hos den "sårade" skall han taga rullen i munnen och springa tillbaka till föraren.

Söker hunden till att börja med hos "den sårade" efter rullen, oaktat han själv bär den vid halsbandet, så måste "den sårade" hjälpa honom genom att visa honom rullen eller sticka den i munnen på honom. Snart lär sig hunden här det rätta och sedan gäller

det att så småningom försvåra övningarna och göra dem mera liknande verkligheten. Därtill hör följande:

a) "Den sårade" ligger icke längre så synlig utan gömd bakom en buske eller en sten, i ett dike, till sist i något tätt, svår genomträngligt snår o. s. v.

Hunden skickas då först i olika riktningar utan att påträffa någon sårade, därefter skickas han i den riktning, i vilken "den sårade" befinner sig. Men man måste vara försiktig så att hunden ej förlorar arbetslusten genom

att för ofta få arbeta lönlöst. Övningen måste alltid sluta med att hunden finner en "sårade".

b) Sökandet måste även småningom försvåras genom att låta dressyren försiggå på en plats, där många personer förut rört sig och där sålunda vittning efter olika fotspår förekommer.

c) Hunden måste under sökandet ha att passera olika såväl stående som gående per-

soner, innan han finner "den sårade".

d) På övningsområdet utläggs olikartade klädes- och utrustningspersedlar för att tvinga hunden att endast leta efter och rapportera liggande människor. Så fort han sysselsätter sig med de utlagda föremålen, ropas "fy".

e) Med halm eller dylikt fyllda klädespersedlar (dockor) läggs ut, på det att hunden må läras att så mycket som möjligt skilja på "döda" och "sårade".

f) Övningsplats måste ofta bytas för att ej hunden skall lära sig arbeta ensidigt.

g) Hunden får under sitt arbete ej låta störas sig av främmande ljud, t. ex. skott.

Sjukvårdshund.

Uppsökandet.

Har sjukvårdshunden lärt sig att rapportera, börjar övningen i uppsökande av "sårade", ty rapporteringen är ju beroende av påträffandet av sårade.

Sjukvårdshunden måste arbeta inom visst område, kallat *sökområdet*. Detta område bör vara omkring 120 m. brett och 500 m. djupt. Det bästa sättet för sökandet är, att hunden genomsöker terrängen sålunda, att han först går omkring 60 m. åt *vänster* från föraren räknat, sedan några meter *framåt*, därefter 60 m. förbi föraren åt *höger*, så återigen några m. *framåt*, så förbi föraren åt *vänster* och vidare på samma sätt, i zigzag. Hur långt han vid varje vändning skall gå *framåt* beror av förarens gångart, då ju hunden för varje gång han vänder måste passera denne. Föraren kan alltså efter behag låta genomsöka terrängen mer eller mindre noggrant, bestämmande detta medelst en långsammare eller raskare gångart.

Sökandet inläres hunden sålunda, att föraren med ljudsignal och handrörelse omväxlande skickar hunden att söka åt vänster eller höger och, så fort hunden givit sig av, marscherar några steg framåt och därefter kallar honom tillbaka, vilket måste upprepas ända tills hunden vants att, utan att kallas tillbaka efter varje vändning, börja och fullfölja sökandet på endast en gång uttalad ljudsignal "sök sårade".

Många hundar, särskilt schäferhundarna, hava genom medfödda anlag lätt att lära sig genomsöka en terräng, (vallhundsegenskap).

Sökandet skall ske i flott tempo.

Vid hundens arbete observeras noga vindens riktning, ty luftvittringen, som vid vindstilla utbreder sig i alla riktningar kring "den sårade", föres vid blåst från honom åt det håll vinden blåser. Hunden kan alltså, när han söker *med* vinden, passera alldeles nära "den sårade" utan att märka honom. Först när han kommit på andra sidan om "den sårade", för vinden till honom vittringen. Arbetar däremot hunden *mot* vinden, är sökandet lättare och han finner fortare "den sårade".

Övningar i *enbart* sökande äro ändamålslösa, ja rentav skadliga, åtminstone i början; ty *enbart* sökandet har ju för hunden ingen mening, när han ej vet vad han skall söka efter och dessutom ingenting finner. Övningarna måste i stället gå ut på att låta hunden finna och rapportera. Till en början måste man låta hunden, varje gång han ger sig av i en angiven riktning, finna en "sårade". Först när han är säker i detta, skickas han att söka, där ingenting är att finna. Småningom utsträcker man det område, inom vilket hunden har att söka "sårade". Finndandet och rapportandet av en "sårade" måste i regel avslutas *varje* sådan övning. Hunden har då känslan av att hava lyckats och går i följd därav nästa gång med glädje och iver till arbetet.

Vid denna, liksom vid all annan dressyr, måste man komma ihåg att ej trötta ut hunden med för trägna övningar. Blir han trött, förlorar han lätt lusten för arbetet.

Hava vid hundens utbildning alla dessa anvisningar noga följts, så är hunden fullt utbildad och duglig till sjukvårdshund.

Som exempel på vad sjukvårdshundarna under kriget utträttat citerar jag här vad en tysk sanitetshundsförare i en facktidsskrift berättar:

"I mars 1916 uppdrogs åt mig och två andra förare från mitt kompani att med hundarna genomsöka ett 5 dagar tidigare stormat terrängområde framför Verdun. Terrängen utgjordes av storskog med en mängd trädförskansningar mellan våra främsta skyttegravar och reservställningen. Efter en halv timmes sökande apporterade en hund åt sin förare ett stycke segelduk av en hands storlek. Under fiendens artillerield förde hunden därpå sin förare 4—500 steg genom ett virr-

varr av grenar från de omkullstörtade och sönderskjutna träden till en halvt övertäckt håla, vari påträffades tre svårt sårade tyskar, vilka legat där sedan stormningen.

Efter att hava lämnat de sårade nödig hjälp fortsatte vi sökandet, då efter knappa 10 minuter en av hundarna apporterade ett stycke jord och förde därpå föraren vid lina till en 150 meter därifrån befintlig fördjupning i samma skyttegrav, vari anträffades 5 sårade. Dessa hade efter stormningen, alltså 5 dagar innan de anträffades, krupit tillsammans dit för att söka skydd mot schrapnelselden. Under hela sökandet voro hundarna hänvisade åt sig själva. På grund av artillerielden var det heller icke förarna möjligt att meddela sig med varandra. De kunde endast röra sig krypande och så vitt möjligt bakom betäckning. En förare blev sårade och hans hund fick ett skott i låret.

Skyttegravens, vari de sårade påträffades, var erövrade från fransmännen och användes ej av våra trupper, varför truppens sjukbärare, då de genomsökte platsen, ej visste om den.

Kort därpå gavs order att med tillhjälp av sanitetshundar genomsöka ett område invid höjd 304. Även här utsändes tre förare med hundar. Terrängen var här fri, men mycket stenig och fullständigt uppriven av artillerielden. Varje förare tilldelades ett antal sjukbärare med bårar. Hundarna voro försedda med rapportrulle.

Efter tre timmars förlopp kom jag som siste man tillbaka till utgångspunkten. Alla tre hundarna hade kommit tillbaka med en sten i munnen i stället för rapportrullen. Å en hund saknades rapportrullen.

Nästa natt fortsattes sökandet. Efter en timmes sökande kom en hund tillbaka med en sten i munnen — rapportrullen var bortriven. Förmodligen hade den fastnat någonstades och slitits loss av hunden. I lina förde hunden nu sin förare genom taggtrådsspär-

ningar och granathuller till randen av en mycket stor sprängkrater och påvisade i klyftans halva höjd ett hål så stort som en knytnäve, vilket hål hunden krefsade större och trängde sig igenom. Sedan föraren fått hålet så stort att även han kunde komma igenom det, fann han, att han kommit in i ett övertäckt rum, vars ingång blivit igenspärrat vid nedslaget av en stor fransk granat. Längst in i rummet påträffades en sårade, som låg där medvetlös. Med hunden som ledsagare fram och åter tillkallades sjukbärarna, som snart lyckades bringa den sårade till medvetande. Han berättade då, att han, sedan han blivit sårade, känt sig illamående och sökt betäckning för den häftiga artillerielden. Att ingången blivit spärrad och att han legat där sedan 4 dagar hade han icke en aning om."

Otaliga sådana exempel skulle kunna anföras som bevis för, att hundarna förstå vad det gäller och att de göra det bästa de kunna.

Med vetskap om militärmyndigheternas intresse för sjukvårdshundssaken och om det planerade upprättandet av skola för utbildande av sådana hundar såväl som av förare, vill jag här påpeka, att varje ägare till en hund av skyddhundsras kan medverka till den goda sakens främjande och sålunda i sin mån vara sitt land till gagn genom att dressera sin hund till sjukvårdshund. Det är ej endast i krigstid en sådan hund kan vara till nytta. Han kan även användas till uppsökande av på ett eller annat sätt förolyskade personer. Om än Er hund är avsedd endast till hemmets skydd och sällskap, så utvecklar denna dressyr i så hög grad hans intelligens, att Ni själv har både nytta och nöje därav. Även är det ju ett nöje för hundägare och dressörer att på de offentliga tävlingarna få sin hund prövad och god-

känd som sjukvårdshund. Godkännes hunden såsom lämplig till sjukvårdsbruk har dressören all utsikt att erhålla förutom pris och utmärkelsetecken även en penningpremie.

För dem, som önska detaljerade råd och anvisningar angående sjukvårdshunddressyren står artikelförfattaren gärna till tjänst.

Uhnér-Udbye.

FRÅGOR OCH SVAR

Fråga nr 8.

Skulle det kunna vara möjligt, att en lättfattlig artikelserie om skyddshundsdressyr finge snarast möjligt inflyta i vår tidskrift till hjälp för oss landsortsbör, som ej ha tillfälle att delta i någon dressyrkurs men som dock på egen hand önska dressera vår hund?
Rottweilerägare.

Svar å frågan nr 5.

Med anledning av frågan nr 5 vill jag härmed anföra:

I allmänhet inläres bevakningen på oriktigt sätt. Detta har till följd att hunden mindre intresserar sig för föremålet än för den person, som till äventyrs skall taga föremålet från honom.

Man indelar bevakningsövningarna i 3 moment.

1) Sedan man lärt sin hund ligga plats, giver man honom ett föremål, som han tycker om, och vänjer honom att ligga kvar vid detta föremål till en början helt korta stunder och sedan utsträcker man så småningom tiden.

När hunden lärt sig bibehålla platsen vid föremålet en tid av 1 till 2 minuter kan man lämpligen själv liksom på lek låtsa taga föremålet från honom och på så sätt väcka hans bevakningsinstinkter. Skulle hunden härunder visa sig ointresserad, kan man samtidigt som man tager åt föremålet, nypa honom en smula i tassan.

2) När man så märker att hunden tydligt intresserar sig för föremålet, kan man övergå till att använda medhjälpare. Denne får dock till en början icke reta hunden, ej heller taga föremålet utan endast låtsa taga det. Medhjälparen måste hela tiden förhålla sig så som vore han rädd för hunden. När hunden nu

visar att han fattat sin bevakningsplikt, kan man låta medhjälparen reta hunden med en käpp eller dylikt. Dock får han inte retas mer än att hunden bibehåller sitt intresse för föremålet.

3) Härefter får man använda 2 medhjälpare av vilka den ene skall försöka med spö eller dylikt reta hunden mot sig och på så sätt narra bort honom, och den andre då samtidigt försöka ta föremålet.

Men här måste man vara försiktig, så att hunden ej blir så retad, att han glömmet sin bevakningsplikt.

Detta tillvägagångssätt gör hunden misstänksam så att han icke släpper föremålet ur sikte.

E. Bergström.

Svar å fråga nr 6.

Något fastställt mått på airedaleterrierns svans finnes icke men som regel gäller att den ej får vara under 13 cm. och bör den ej heller vara över 20—25 cm.

Red.

Svar å fråga nr 7.

Med kammardressyren avser man att bibringa hunden rumsnygghet då det däremot vid appelldressyren gäller att bibringa hunden lydriad och är alltså appelldressyren den första förutsättningen för all vidare utbildning. Påpekas bör att man icke får använda stryk varken vid den ena eller andra sortens dressyr.

Sekreteraren.

Svar till »Greta».

Alla äro vi säkerligen tacksamma för »Gretas» goda uppslag angående ett sätt för oss kvinnliga medlemmar att visa vårt intresse för föreningen genom att åstadkomma ett damernas vandringspris. Emellertid är jag ej säker på att alla dessa medlemmar lika förtröendefullt som »Greta» på förhand acceptera innehållet i ett upprop för tecknandet av bidrag. Ett

sådant upprop skulle troligen ej leda till önskat resultat därest dess innehåll ej gillades av majoriteten av föreningens damer. Jag ber därför att få framföra följande synpunkter.

Priset bör ej gälla utställningen, ty då måste det uppställas på en viss hundras, vilket säkerligen ej skulle vara till förmån för enig anslutning.

Priset bör sålunda gälla tävlingen och ligger väl därvid skyddshundsklassen oss damer närmast om hjärtat. Skall då priset premiera hunden eller föraren? Då enligt min mening goda hundförare än så länge

äro av större betydelse än en eller annan virtuosmässig hund föreslår jag att vandringspriset uppställas för bäste hundförare i skyddshundsklassen och att det bör vinnas tre gånger, oavsett ordningsföljden, för att bli ståndig egendom.

På grund av ärendets brådskande natur hoppas jag att i nästa nummer av tidskriften intresserade kvinnliga medlemmar yttra sig över förslaget så att med vederbörlig hänsyn till kritiken, uppropet snarast må kunna utfärdas.

Dagny Torén.

NYANTAGNA MEDLEMMAR I F. S. S. S. H.

Adolfsson, Gustaf, Köpman, Stockholm. (Uhnér-Udbye).

Agrén, Karl G. F., Ingeniör, " " " "

Alsén, Herr, " (P. Svanström).

Andersson, Augusta, Fröken, " (F. Carlsson).

Askund, Eskil, Kontorschef., Göteborg. (Algot Johansson).

Berglund, Axel, Kontorist, " " " "

Bergman, Ernst, Fabrikör, Stockholm. (Uhnér-Udbye).

Berle, A. W., Föreståndare, " (Algot Johansson).

Björklund, Eric, Uppbördsman, Sthlm. (E. Berlin).

Brynge, Hannes, Civilingeniör, Enköping.

Böker, Walter, Direktör, Stockholm. (G.H. Lindmark).

Hallgren, Sven, Ingeniör, Sundbyberg. (A. Nordström).

Hedberg-Weltzin, Hilda, Doktorinna, Stockholm. (A. Nilsson).

Hellberg, K. J. E., Platsförsäljare, Sthlm. (F.E. Wallman).

Hünnekes, G. W., Fabrikschef, Storängen.

Johansson, Lewin, Disponent, Sthlm. (Uhnér-Udbye).
Kamp, Torsten, Redaktör, Stockholm.

Lindgren, Betty, Fröken, " (F. Carlsson).

Ljungberg, Sven, Herr, " (Algot Johansson).

Molander, Anna, Doktorinna, Nyköping. (A. Nilsson).

Molander, John, Med. Doktor, " " " "

Palmgren, Joh., Sadelmakare, Sthlm. (G. H. Lindmark).

Rickberg, M., Källarmästare, " (F. Carlsson).

Rigné, F., Herr, Strå, Sala. (Uhnér-Udbye).

Sandström, Axel, Typograf, Duvbo. (C.W. Jakobsson).

Skiöld, P. H. R., Avdelningschef, Sthlm. (Uhnér-Udbye).

Smith, Gustaf, Kapten, Stockholm.

Svanström, Per, Sjökapten, Spånga. (Ruth Sundqvist).

Thuresson, B. O. B., Hofrättsfiskal, Djursholm-Östby. (Axel Thuresson).

Wahlström, Sam., Studerande, Sthlm. (E. Berlin).

Weltzin, J. A., Med. Doktor, " (A. Nilsson).

Wredenberg, Wiktor, Herr, Södertälje. (G. Wahlstedt).

Åberg, Simon, Direktör, Stockholm. (F. Carlsson).

Åhgren, Eric, Studerande, Karlstad. (Uhnér-Udbye).

KENNELNOTISER

Under denna rubrik kommer redaktionen att införa avels-, födelse- och dödsnotiser, meddelande om ägarreskifte, köp och försäljningar samt import och export beträffande de hundraser, som föreningen omfattar, och är redaktionen tacksam för uppgifter i berörda hänseende.

Avels-, födelse- och dödsnotiser:

Schäfertiken Champion Wally av Sjökulla, S. K. K. S. 34 P., äg. Herr Bill Modin, Stockholm, parades den 6 mars med Almund Agathesfreud, S. K. K. S. 373 T., äg. herr N. W. Hallgren, Lidköping.

Dobermannpinschertiken Lona, 157 U, äg. Ingeniör G. Evensen, Stockholm, parades den 26 mars med

Champion Björkhaga Daddy Long Legs, 386 T., (S. K. K. S:s avelshund) äg. Fru Åsa Prytz, Baggeby gård, Heraserud.

Dobermannpinschertiken Jerry av Lillbo, 541 T., äg. Herr T. Tivander, Hagsta, Heraserud, parades den 27 mars med Champion Björkhaga Daddy Long Legs, 386 T., äg. Fru Åsa Prytz, Baggeby Gård, Heraserud.

Schäfertiken Champion Santa-Nella, 509 T., äg. Herr K. A. Uppström, Stockholm, parades den 4 mars med Dempsey av Espemoen, 47 U., äg. Köpman Mauritz Swensson, Stockholm.

Dobermannpinschertiken Champion Tussan av Lillbo, 142 R., parades den 28 mars med Arno von Tannenberg, D. P. Z. 6746., äg. Köpman Sven Schönbeck, Ystad.

Schäfertiken Dockie, 518 U., äg. Fru Ida M Karlsson, Stockholm, födde den 17 april 8 valpar (5+3) e. Achim vom Löwenberg, 438 S, äg. F. S. S. S. H.

Schäfertiken Clarry av Ottodahl, äg. Trädgårdsmästaren D. A. Lindman, Solna Prästgård, födde den 23

mars 5 valpar (3+2) e. Achim vom Löwenberg, 438 S., äg. F. S. S. S. H. Stockholm,

Rottweilertiken Florry, äg. Herr E. Palmqvist, Kristiania, födde den 18 april 6 valpar (3+3) e. Arbo Torfwerk, 338 U, äg. Pastor E. Berlin, Duvbo,

Schäfertiken Königin av Ottodahl, 197 U., äg. Handl. John Hellgren, Stockholm, födde den 11 april 7 st. valpar (5+2) e. Rolf von Greifenberg, 71 U., S. Z. 82033, äg. Herr Algot Johansson, Rönninge.

Dobermannpinschertiken Champion Ammi av Vesterled, 534 T., Dsk H. S. B. 2531, födde den 11 april 10 st. valpar, alla svarta med bruna tecken efter från Tyskland importerade Arno von Tannenberg, D. P. Z. 6746., äg. till båda hundarna: Köpman Sven Schönbeck, Ystad.

Rottweilertiken Wårja av Udbyhus, 75 T., äg. Herr F. Rigné, Strå, Sala, födde den 21 Mars 9 valpar (6+3) e. Arbo Torfwerk, äg. Pastor E. Berlin, Duvbo.

Rottweilertiken Gyllis Lutzi, 494 P., äg. Polisman E. Bergström, Stockholm, födde den 17 april 9 valpar e. Arbo Torfwerk, äg. Pastor E. Berlin, Duvbo.

FÖRENINGSMEDDELANDEN

BRUKSHUNDSREGISTER. Från och med innevarande år kommer föreningen att upplägga ett brukshundsregister i enlighet med "Prövnings- och tävlingsstadgarnas" § 2. Berättigad att införas i detta register är varje föreningsmedlem tillhörig hund, som vid av föreningen eller andra med Svenska Kennelklubben associerade föreningar eller klubbar anordnade provningar eller tävlingar i endera skydds-, spår-, sjukvårds-, eller rapporthundsklasserna uppnått en poängsumma, som berättigar till erhållande av betyget "godkänd". Anmälan skall innehålla uppgift om tiden för resp. provning eller tävling, den anordnande föreningens eller klubbens namn, den klass, i vilken hunden tävlat samt namnen å de vid provningen eller tävlingen fungerande prisdomarne. Avskrift av hundens stamtavla jämte registreringsavgiften

Kr. 2:—, insändes tillsammans med anmälan till föreningens sekreterare, som över registreringen utfärdar intyg.

De beteckningar, som användas vid hundarnas registrering äro:

- För skydds-(patrull-)hundar: Ph. nr
- » spår-(kriminal-) » Kh. nr
- » sjukvårdshundar . . . : Sh. nr
- » rapporthundar Rh. nr

Till brukshundsregistret anmälda hundar:

4. Senta von Taunus, 181 R., Rottweiler, äg. Polisverket, Stockholm. (F. S. S. S. H. 25/9 1920 — Skyddshundsklass — 533 poäng; Spårhundsklass 496 poäng).
5. Topsy av Åsö, 182 R., äg. Polisöverkonst. S. A. Johansson, Stockholm. (F. S. S. S. H. 25/9 1920 — Skyddshundsklass — 457 poäng).

6. Prins von Schöntau, äg. Polisverket, Stockholm. (F. S. S. S. H. 25/9 1920 — Skyddshundsklass 626 poäng; Spårhundsklass 545 poäng).

7. Alex (Spej) av Ekbacken, 439 S., äg. Herr E. Sandstedt, Stockholm. (F. S. S. S. H. 25/9 — Skyddshundsklass 514 poäng).

MEDLEMSAVGIFTEN. Årsavgiften är Kr. 10:— och uttages mot postförskott vid medlemkortets översändande samt berättigar till gratis erhållande av föreningens tidskrift. Anmälan om inträde kan göras hos sekreteriatet eller genom någon föreningsmedlem. Om den inträdande äger hund av raser, som föreningen omfattar, torde uppgift å rasen meddelas.

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående meddela adress- och titelförändringar till Sekreteraren i F. S. S. S. H. adress: Sundbyberg.

ANMÄRKNINGAR MOT TIDSKRIFTENS DISTRIBUTION torde godhetsfullt omedelbart anmälas till sekreteriatet.

FÖRENINGSMÄRKEN kunna nu rekvideras från sekreteriatet. Märket, som är mycket vackert,

är utfört i överensstämmelse med förut fastställd modell (se klichéen å omslagssidan) i förgyllt silver och blå emalj och är till storleken ungefär som en ett-öring. Priset, kr. 6.— plus porto 40 öre, insändes samtidigt med rekvisitionen.

Varje medlem bör bära föreningens märke.

DE HUNDÄGARE, som önska få sina hundar dresserade för privatbruk, kunna hos sekreteraren erhålla anvisning å lämpliga dressörer.

DRESSYRKURSENS AVSLUTNING. Föreningens femte kurs för utbildande av skyddshundsförare avslutades Annandag Påsk å Jägarförbundets bana vid Haga. Kursen, som påbörjades den 22 november 1921 har pågått till veckan före påsk

med övningar två kvällar i veckan, varjämte kursdeltagarna i regel om söndagarna samlats till utflykter och mera praktiska övningar i Stockholms omgivningar.

I provningen deltog 4 airedaletterier, 1 dobermannpinscher, 1 rottweiler och 5 schäferhundar. Med hänsyn till att vi här i Stockholm förut haft endast en fullt dresserad airedaletterier, var det med synnerlig glädje man lade märke till det oväntat stora antalet deltagande hundar av denna tilltalande ras.

Deltagare i årets dressyrkurs.

Beträffande hundarnas prestationer under provningen är ju därom icke mycket att säga, då förarna givetvis under den korta tid de haft tillfälle till praktiskt dressyrarbete icke hunnit få fram dressyren så fullständigt. Avsikten med kursen är icke heller att få hunden färdigdresserad utan huvudsaken är att föraren bibringas kunskap om hur han skall gå tillväga vid dressyren. Icke förty voro en del av de deltagande hundarna redan rätt så försigkomna och särskilt gäller detta ifråga om herr Walléns »Cæsar» (schäfer), herr Tivanders »Jack» (schäfer), doktor Herulfs »Snubb» (airedaletterier) samt herr Söderlunds »Dandy» (airedaletterier).

Sedan hundarna inför provningsnämnden fått visa sina bättre eller sämre »framfötter», vidtog muntlig examen med förarna, vilket förhör förtjänstfullt leddes

av nämndens ordförande, kapten C. Skarin. I allmänhet utföllo svaren på de framställda frågorna till belåtenhet, och man förstod att kursens instruktör, herr E. Sandstedt, gjort sitt bästa för att sätta kursdeltagarna in i det mysterium, som heter dressyrkunskap. Endast i två fall stod prövningsnämnden tveksam beträffande utdelande av förarediplom, vilket får anses vara ett gott betyg åt såväl förare som instruktör.

Godkända som skyddshundsförare blevo följande:

- Fröken D. Henriksson.
- Grosshandlare E. Söderlund.
- Herr E. Ljung.
- Herr G. Wallén.
- Tandläkare G. Herulf.
- Kamrer N. G. Gustafsson.
- Herr T. Tivander.
- Polisman E. Stohm.
- Herr B. Ahl samt
- Avdelningschef I. Forsberg,

vilka alltså tilldelades föreningens förarediplom.

Vad beträffar hundarnas prestationer meddelas härmed resultatet av prisdombarnas poängsättning, vilken, ehuru icke officiell, dock kan giva någon föreställning om vovvarnas vunna färdigheter.

1. »Caesar» (S)	Förare: Herr G. Wallén	492 p.
2. »Jack» (S)	„ Herr T. Tivander	449 „
3. »Stella» (S)	„ Herr B. Ahl	448 „
4. »Dandy» (A)	„ Grossh. E. Söderlund	447 „
5. »Snubb» (A)	„ Doktor G. Herulf	436 „
6. »Ketty» (D)	„ Polisman E. Stohm	428 „
7. »Vincent» (R)	„ Frök. D. Henriksson	411 „
8. »Miss» (S)	„ Herr I. Forsberg	406 „
9. »Mogul» (A)	„ Herr E. Ljung	398 „
10. »Jess» (A)	„ Kamrer N. G. Gustafsson	331 p.
11. »Kim» (S)	„ Herr I. Lindberg	325 „

Det av kursens instruktör skänkta priset till "bästa förare" tillerkändes polisman E. Stohm, av vilken man alltså har skäl att i sinom tid vänta en god förare och skicklig dressör.

På kvällen var ett samkväm anordnat å Restaurant "Fenix" varvid diplomerna utdelades till de godkända

förarna av föreningens ordförande, direktör G. Wahlstedt. Kursens instruktör fick såsom en erkänsla för sitt energiska arbete emottaga en ståtlig gåva från samtliga kursdeltagarna. Deltagarna hade också genom utgivandet av ett minnesalbum med karrikatyver och humoristiska verser samt några fotografier från kursen på ett ovanligt originellt sätt hugfästat minnet av en kamratlig och angenäm samvaro.

Sedan föreningens femte skyddshundförarekurs nu alltså är ett minne blott, är det att hoppas, att deltagarna även allt framgent måtte bibehålla det intresse för skyddshundssaken de hittills visat och arbeta på såväl sin som sina fyrbenta vänners ytterligare förkovran, så att de med framgång må kunna upptaga kampen vid kommande tävlingar.

Innan jag avslutar denna lilla redogörelse vill jag framföra styrelsens tack till övriga medlemmar av prövningsnämnden och särskilt till herrar kapten C. Skarin och kommissarie C. A. Chroona, som välviljigt ställt sig till förfogande och härigenom visat sitt intresse för föreningen och dess verksamhet.

Sekreteraren.

MOMENTÖVNING med hundar anordnas av föreningens t. f. inspektör, herr E. Bergström, söndagen den 21 maj antagligen vid Tureberg. Anmälan om deltagande bör ske fortast möjligt hos sekreteraren, som även lämnar närmare underrättelser.

RÅD OCH UPPLYSNINGAR i föreningens syfte lämnas beredvilligt av sekreteraren, Kamrer P. Sundqvist, Sundbyberg, A. T. & R. T. Sundbyberg 324. Föreningens postadress är numera: Föreningen Svenska Skydds- och Sjukvårdshunden, Sundbyberg.

SVENSKA KENNELKLUBBENS UTSTÄLLNING hålles den 27 och 28 maj. Anmälan om deltagande bör ske senast den 1 maj hos klubbens sekreterare, Redaktör C. G. Strokirk, Ridaregatan 43.

Till ordinarie domare ha utsetts för airedaleterrier: Mister N. Dawson, England; för dobermannpinscher: Brandkapten C. Gyllenhammar; för schäfer: Doktor A. Rassow, Stettin; för rottweiler: Ingeniör O. Tillberg-

REDAKTIONSMEDELANDE L I T T E R A T U R

Redaktionen märker alltför väl, att den ras, om vilken striden för och emot står som hetast, är dobermannpinschern. Artiklar ha strömmat in. Det måtte vara lifligt temperament i dobermannpinscherägarna också. De flesta insändarna ha sjungit sin hunds lov i mycket höga tonarter, och man hör hjärtats strängar riktigt dallra av kärlek och beundran, men det är inte heller så underligt — det är ju vårens ljusa, förhoppningsfulla och drömpuffyllda tid! Inte borde väl ändå en "god" hund behöva till sitt försvar så mycket rosor! Insändarna skola emellertid ha tack för visat intresse och ej förlora modet om också icke allt kommer i tryck.

Plats har i detta nummer ej kunnat beredas för "Dobermannen i polisens tjänst" m. fl. artiklar. Rasens standard kommer likaså i ett följande nummer. I nästa nummer tänkte vi låta airedaleterriern få dominera. Nu gäller det för vännerna till denna ras att tala om vad deras hundar duga till.

Anskaffandet av nya medlemmar duggar som synes rätt så bra, men ännu vänta vi på att flera skola komma med "två nya".

Red. skulle önska att få betydligt utvidga tidskriftens innehåll och omfång. Intresse härför finns både hos red. och medlemmarna, det är blott penningar som saknas. Detta hinder skulle dock lätt kunna övervinnas om medlemmarna nu till en början åtminstone ville hjälpa oss med anskaffandet av annonser till tidskriften. Vi behöva minst 3 eller 4 sidor annonser för att inte föreningskassan skall allt för hårt anlitas. Här ha vi sålunda en ny uppgift för våra intresserade medlemmar. Början är alltid svår, men hjälpas vi åt, så går det.

Bidrag i ord och bild till nästa och följande nummer torde fortast möjligt insändas till pastor E. Berlin, Duvbo, Sundbyberg.

Red. har förväntat sig över att inga "vårpoeter" ha insänt några bidrag. Skulle det icke finnas skalde-naturer bland hundvänner!? De komma väl. De, som vidare ha några önskemål i ett eller annat hänseende, som berör vår tidskrift, torde låta dem komma fram.

Red.

Anleitung zur Dressur und Verwendung des Sanitätshundes von A. Berdez, major.

Verlag von Ferd. Wyss, Bern 1917. 95 sidor. 32 avbildningar. Pris omkring kr. 2.75.

Denna lilla handbok av den schweiziske officeren ger i en lättfattlig form inblick i den nya dressyrmotod av sjukvårdshundar, som tillämpades under världskriget, och bör vara en kärkommeu hjälp för alla dem, som vilja uppföda och utbilda sina hundar till sjukvårdshundar. Det är skada, att vi på vårt språk icke äga tillgång till handböcker av denna art.

E. B-n.

I N N E H Å L L

	Sid.
Dobermannpinschern. Av <i>Dobermannvän</i> . . .	41
Dobermannpinscheruppfödningen i Sverige. Av herr <i>Oscar Carlsson</i>	42
Den tyska dobermannpinschern. Av köpman <i>Sven Schönbeck</i>	44
Ännu några ord om dobermannpinschern. Av herr <i>T. L. Tivander</i>	47
Sjukvårdshunden. Av kamrer <i>F. G. Uhnér-Udbye</i>	48
Frågor och Svar	54
Nyantagna medlemmar	55
Kennelnotiser	55
Föreningsmeddelanden	56
Redaktionsmeddelanden	59
Litteratur	59
Innehåll	59
Annonser	60